

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců Mariana Kokeše a Lubomíra Majerčíka, ve věci

žalobce: **ASPET-INVEST s.r.o.**, IČ: 268 60 848
sídlem Jana Šoupala 1597/3, 708 00 Ostrava

proti

žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2021, č. j. 116265/2021, sp. zn. S-JMK 104463/2021OŽP-Jim

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2021, č. j. 116265/2021, sp. zn. S-JMK 104463/2021OŽP-Jim (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým rozhodnutí Městského úřadu Břeclav, odbor stavební a životního prostředí (dále jen „vodoprávní úřad“ či „prvostupňový orgán“) ze dne 22. 6. 2021, č. j. MUBR 81344/2021,

sp. zn. MUBR-S 75097/2021 ŽP/Vy (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) zrušil a řízení zastavil. Tímto rozhodnutím byla podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“) odmítnuta žádost žalobce o informace o vodoprávním řízení o povolení nakládání s vodami – vsakování povrchových vod vzniklých dopadem atmosférických srážek do vod podzemních v novém vsakovacím objektu. Žalobce ve vodoprávním řízení vystupoval jako účastník řízení.

II. Obsah žaloby

2. Napadené rozhodnutí je nesprávné a nezákonné. Žalovaný porušil § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004, správní řád (dále jen „správní řád“). Žalovaný klade žalobci k tíži, že nedoplnil odvolání včas, aniž by byl vyzván. Jednatel byl v tu dobu v karanténě Covid. K tomuto lze odkázat na závěr Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) dne 29. 4. 2015, č. j. 3 As 142/2014-34. Názor žalovaného, že v tomto případě nebylo vyzvání žalobce nutné, neboť žalobce správnímu orgánu sdělil, že odvolání bude z jeho strany v dané lhůtě doplněno, je nesprávný. Dále lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 11. 12. 2014, č. j. 10 As 193/2014-48, který označil výzvu k doplnění odvolání jako nástroj pro řádný proces řízení. Dále např. rozsudky NSS ze dne 1. 3. 2010, sp. zn. 9 As 61/2009 a ze dne 6. 3. 2009, sp. zn. 1 As 4/2009, rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 16. 2. 2010, č. j. 6 Ca 354/2007-52, a ze dne 6. 6. 2011, č. j. 1 Ad 60/2010-37; k situaci, kdy odvolatel nesdělil, že odvolání hodlá doplnit o důvody viz rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. 12. 2012, č. j. 78 A 12/2012-27. Z § 82 odst. 2 správního řádu je zcela zřejmé, jaké jsou zákonem požadované náležitosti odvolání. Procesní postup žalovaného je proto nezákonný.
3. Názor žalovaného, že žalobce neměl na vyžádané informace nárok, protože si je mohl opatřit ze spisu fyzickým nahlížením (navzdory pandemii Covid) je nezákonný. Vztah informačního zákona a institutu nahlížení do správního spisu dle správního řádu je vyjasněn již ustálenou judikaturou, a to např. rozsudky NSS ze dne 27. 1. 2004, č. j. 5 A 158/2001-100, ze dne 13. 12. 2006, č. j. 5 As 3/2006-7, a ze dne 15. 9. 2008, č. j. 6 As 52/2007-80. Z těchto rozsudků plyne zásadní rozdíl mezi způsobem poskytování informací dle správního řádu a zákona o poskytování informací, pokud poskytování informací dle správního řádu se nadto týká účastníků správního řízení. Ustanovení § 38 správního řádu je komplexní úpravou poskytování informací. Pouze však v rozsahu, kdy o informace ze správního spisu žádá účastník řízení, a to formou (fyzického) nahlížení do správního spisu. Pro žadatele je fyzické nahlížení do spisu logistický problém a dále je to ohrožením veřejného zdraví v pandemii, proto využívá své právo podle informačního zákona. Vztah mezi informačním zákonem a § 38 správního řádu je postaven na specialitě správního řádu k informačnímu zákonu. Pouze však ve smyslu, kdy ustanovení správního řádu je ve vztahu k účastníkům řízení ustanovením rozšiřujícím, tj. umožňující poskytnout těmto osobám větší rozsah informací, na něž mají právo dle správního řádu, než které umožňuje informační zákon (kopie vyžádaných listin). Jiným postupem by šel správní orgán proti smyslu informačního zákona.
4. Z popsanych důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí prvostupňového orgánu, zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

5. K jednotlivým bodům žaloby žalovaný odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Primárním důvodem pro zrušení rozhodnutí prvostupňového orgánu byla jeho nezákonnost, spočívající v nesprávném vyhodnocení obsahu žádosti žalobce. Obsah

případných věcných námitek žalobce by neměl na rozhodnutí žádný vliv. Žalovaný s ohledem na zásadu hospodárnosti řízení vyhodnotil, že v tomto konkrétním případě by výzva žalobce zbytečně zatížila.

6. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

V. Posouzení věci soudem

7. Krajský soud v Brně (dále jen „soud“) v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez nařízení ústního jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí vodoprávního úřadu včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
8. V projednávané věci je předmětem sporu, zda v případě podání blanketního odvolání měl žalovaný žalobce vyzvat k jeho doplnění a zda se v případě žádosti žalobce o kopii listin jednalo o žádost o informace podle informačního zákona či o nahlížení do spisu podle správního řádu.
9. Podle § 37 odst. 2 správního řádu *„Z podání musí být patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje. Fyzická osoba uvede v podání jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jinou adresu pro doručování podle § 19 odst. 4. V podání souvisejícím s její podnikatelskou činností uvede fyzická osoba jméno a příjmení, popřípadě dodatek odlišující osobu podnikatele nebo druh podnikání vztahující se k této osobě nebo jí provozovanému druhu podnikání, identifikační číslo osob a adresu zapsanou v obchodním rejstříku nebo jiné zákonem upravené evidenci jako místo podnikání, popřípadě jinou adresu pro doručování. Právnícká osoba uvede v podání svůj název nebo obchodní firmu, identifikační číslo osob nebo obdobný údaj a adresu sídla, popřípadě jinou adresu pro doručování. Podání musí obsahovat označení správního orgánu, jemuž je určeno, další náležitosti, které stanoví zákon, a podpis osoby, která je činí“.*
10. Podle § 37 odst. 3 správního řádu *„Nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.“*
11. Podle § 82 odst. 2 správního řádu *„Odvolání musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí. Odvolání se podává s potřebným počtem stejnopisů tak, aby jeden stejnopis zůstal správnímu orgánu a aby každý účastník dostal jeden stejnopis. Nepodá-li účastník potřebný počet stejnopisů, vyhotoví je správní orgán na náklady účastníka.“*
12. Dle § 2 odst. 3 informačního zákona: *„Zákon se nevztahuje na poskytování informací, které jsou předmětem průmyslového vlastnictví, a dalších informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací.“*
13. Krajský soud předně posoudí, zda byly závěry žalovaného stran zrušení prvostupňového rozhodnutí správné. Vodoprávní úřad od žalobce obdržel námitky, jejichž součástí byla i žádost o poskytnutí informací dle informačního zákona. Konkrétně se jednalo o písemnosti: kopie podané žádosti včetně příloh (žádost o povolení k jinému nakládání s vodami) a stanoviska DOSS (stavební povolení a dotčené orgány státní správy) a vyjádření

k podané žádosti. Prvostupňový orgán poznamenal, že uvedený důvod – karanténa zástupce žalobce – byl využit již ve vodoprávním řízení vedeném u vodoprávního úřadu. Tento důvod je využíván opakovaně. Dle vodoprávního úřadu měl žalobce dostatečný prostor pro nahlédnutí do spisu, lhůty byly prodlužovány a mohl využít institutu zmocněnce dle § 33 správního řádu. Z výkladu § 38 odst. 1 a odst. 4 správního řádu vyplývá, že toto ustanovení nezakládá účastníkovi právo na to, aby mu správní orgán zasílal kopii spisu nebo jeho části poštou nebo elektronicky. Právo na pořízení kopie není ve správním řádu zakotveno jako samostatné právo, ale jako součást práva nahlížení do spisu, a vzhledem k tomu, že nahlížení do spisu předpokládá fyzickou přítomnost účastníka řízení na pracovišti správního orgánu, pak i výkon práva, které je s nahlížením do spisu spojeno, předpokládá dostavení se ke správnímu orgánu. Dále uvedl, že jelikož žádost směřuje k poskytnutí kopie celého spisu (nebo převážné části), vodoprávní úřad odmítl žádost podle informačního zákona. Vodoprávní úřad považoval § 38 správního řádu jako speciální úpravu k informačnímu zákonu ve smyslu § 2 odst. 3 informačního zákona.

14. Žalovaný se se závěrem vodoprávního úřadu neztotožnil. Dospěl k závěru, že odvolání nemá náležitosti odvolání, neobsahuje odvolací důvody a nemůže tak být shledáno důvodným. Odvolání nebylo žalobcem doplněno, přestože v odvolání se k jeho doplnění zavázal. Dle žalovaného v tomto případě postup správního orgánu dle § 37 odst. 2 nebyl nutný, neboť žalobce sdělil, že odvolání bude z jeho strany v dané lhůtě doplněno. Naznal, že chování žalobce nese vůči vodoprávnímu úřadu šikanózní a obstrukční prvky. Uvedl však, že s ohledem na nezákonnost prvostupňového rozhodnutí je třeba jej zrušit. Dospěl k závěru, že není pravdou, že právní úprava nahlížení do spisu je speciální úpravou k úpravě práva na informace. Poukázal na to, že každé podání je třeba posuzovat dle jeho obsahu. Nejedná se tedy o pravý vztah generality a speciality dvou zákonů, ale o vztah incidenční. Jde tedy o správně provedenou subsumpci žádosti pod náležitou právní úpravu. Oba instituty mají odlišnou míru přístupu k informacím z daného spisu, i ve výkonu tohoto přístupu. Právo nahlížet do správního spisu v sobě neobsahuje právo na poskytnutí kopií příslušných dokumentů elektronickou cestou.
15. Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že žalobce podal námítky účastníka řízení, kde v jejich závěru uvedl: *Shledem na pandemii COVID žádáme podle z. č. 106/1999 Sb. o poskytnutí následujících informací: a) kopii podané žádosti včetně příloh, b) stanoviska DOSS a vyjádření k podané žádosti.* Žalobce namítl, že byl v dané době v karanténě z důvodu pandemie Covid-19. Tuto skutečnost však nikterak nedoložil, správní orgány upozornily na to, že tuto omluvu použil již ve vodoprávním řízení. Vodoprávní úřad dále prodloužil žalobci dobu k podání námitek o 30 dní. Nelze tedy předpokládat, že by jednatel žalobce byl průběhu řízení po celou dobu v karanténě, zvláště pokud ke svému tvrzení ničeho nepředložil. Právo na informace a právo na nahlížení do spisu mají odlišnou povahu – právo na informace dle informačního zákona je možno označit za prostředek realizace hmotného práva, úprava obsažená ve správním řádu představuje realizaci procesního práva účastníků řízení (viz rozsudek ze dne 13. 12. 2006, č. j. 5 As 3/2006-70).
16. V daném případě se žalobce domáhá poskytnutí informací podle informačního zákona. Předně je nutno upozornit na skutečnost, že žalobce byl ve vodoprávním řízení účastníkem řízení, a jako takový má procesní právo nahlížet do spisu. Pokud žalobce mohl uplatnit své procesní právo nahlížení, není třeba postupovat podle informačního zákona. Takový postup se s účelem informačního zákona míjí, jeho smyslem je totiž zajištění práva veřejnosti na přístup k informacím (viz unesení Ústavního soudu ze dne 25. 4. 2023, sp. zn. II. ÚS 802/23).

17. Dle § 2 odst. 3 informačního zákona se tento nevztahuje na poskytování informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování. To znamená, že pokud zvláštní právní předpis stanoví jinou komplexní úpravu podmínek a provedení práva na informace, tj. úpravu, která dostatečným způsobem provádí ústavně zaručené právo na informace, informační zákon se nepoužije. Nahlížení do spisu dle § 38 správního řádu je totiž natolik komplexně upraveným specifickým postupem poskytování informací, že je subsumovatelné pod § 2 odst. 3 informačního zákona (viz rozsudek ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 As 38/2007-78). Úpravu nahlížení do spisu podle § 38 správního řádu je tedy možné podřadit pod výjimku stanovenou „zvláštním zákonem“, který je v tomto případě správní řád (srov. např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2022, č. j. 6 A 137/2020-35; Ústavní soud v usnesení ze dne 25. 4. 2023, sp. zn. II. ÚS 802/23 tento postup Městského soudu v Praze aproboval).
18. Je nutno zdůraznit, že podstatné při posouzení žádosti o informace ze správního spisu dle informačního zákona nebo dle správního řádu je to, zda žadatel žádá o zcela konkrétní informaci nebo o blíže neurčený okruh informací ze správního spisu. V případě žádosti o zcela konkrétní informace se uplatní postup dle informačního zákona, zatímco ve druhém případě se použije úprava nahlížení do spisu dle ust. § 38 správního řádu. Racionální výklad zákona musí zamezit tomu, aby žadatel v případě nemožnosti nahlížení do spisu dosáhl v podstatě identického výsledku použitím jiného zákona (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2018 č.j. 10 As 118/2018-53).
19. Jak uvedl Ústavní soud v usnesení ze dne 25. 4. 2023, sp. zn. II. ÚS 802/23: *„Přestože nahlížení do spisu slouží též k získávání informací, jeho podstata a podmínky jsou jiné než obecný přístup k informacím povinných subjektů. Toto právo svědčí pouze účastníkům konkrétních řízení a osobám s právním zájmem nebo jiným vážným důvodem na nahlížení do spisu. Také již v předchozí judikatuře soud vyslovil, že osoba, které nesvědčí oprávnění nahlížet do spisu, se tomuto zákonnému zákazu nemůže vyhnout tím, že celou věc "překlopí" do jiného zákonného režimu dle informačního zákona. Ostatně stěžovatelka požaduje poskytnutí kopie listin, ne poskytnutí informace, což již samo o sobě nasvědčuje tomu, že její žádost směřuje na nahlížení do spisu dle správního řádu.“*
20. Je tedy nutno rozlišovat poskytování blíže neurčeného (žadatelem nekonkretizovaného) okruhu informací a poskytování konkrétních informací specifikovaných v žádosti. Zatímco první kategorie spadá pod režim ust. § 38 správního řádu, v druhém případě se postupuje dle informačního zákona. Toto rozlišování striktně dodržuje také ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu (viz rozsudky ze dne 13. 12. 2006, č.j. 5 As 3/2006-70, ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 As 38/2007-78, nebo ze dne 13. 12. 2012, č.j. 7 Ans 18/2012-23).
21. V žádosti žalobce de facto označil určitou část správního spisu, zatímco obsah požadované informace nijak nespecifikoval. Je zřejmé, že žádost neobsahuje konkrétní specifikaci informace ze správního spisu, jež by požadoval, ale vyplývá z ní jasný záměr žalobce zjistit blíže neurčený okruh informací ze správního spisu.
22. Zdejší soud v rozsudku ze dne 23. 1. 2019 č.j. 31 A 68/2017-37 dovodil, že *„žádá-li tedy osoba o blíže neurčený okruh informací ze správního spisu (nahlédnutí do spisu, poskytnutí kopie spisu či části spisu bez specifikace konkrétních písemností), může tak činit pouze v režimu ust. § 38 správního řádu a aplikace zákona o svobodném přístupu k informacím je na základě jeho ust. § 2 odst. 3 vyloučena. Nesplní-li podmínky ust. § 38 správního řádu, může žádat pouze o konkrétní informaci ze správního spisu, a to naopak čistě v režimu informačního zákona. Právo na informace ze správního spisu v režimu informačního zákona je tedy oproti úpravě obsažené v ust.*

§ 38 správního řádu omezeno tak, že lze žádat pouze konkrétní specifikované informace. K tomu, aby žadatel získal přístup k blíže neurčenému (zpravidla jemu zcela neznámému) okruhu informací obsažených ve správním spise, je tedy nutno splnit podmínky § 38 správního řádu.“ Závěry tohoto rozsudku se uplatní na posuzovaný případ, neboť skutkový stav posuzované věci je obdobný.

23. Nutno také přihlídnout k tomu, že dle tvrzení správních orgánů požadoval žalobce kopie převážné části spisu. V dané věci je ze žádosti zřejmý záměr žalobce získat blíže neurčenou část spisového materiálu, tedy záměr žalobce zjistit blíže neurčený okruh informací ze správního spisu. K otázce rozsahu požadovaných informací (nakolik se žádost fakticky blíží žádosti o poskytnutí celého spisu) se však žalobce nevyjádřil. Žádost je formulována tak, že by v ní bylo možno shledat konkrétně označené části spisu (dokumenty). Pokud se však týká žádost o informace kompletního spisu či jeho podstatné části, není otázka konkrétního označení požadovaných dokumentů podstatná. Jak totiž plyne z již existující judikatury, vyhovět žádosti o informace týkající se poskytnutí správního spisu lze nejen, pokud je požadovaný dokument konkrétně označen, ale především pokud nejde současně o kompletní spis či jeho podstatnou část (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2009, č. j. 1 As 51/2009-106, případně rozsudek sp. zn. 10 As 118/2018).
24. Judikatura správních soudů tedy vyloučila aplikaci informačního zákona v těch případech, kdy bylo žádáno zpřístupnění celého spisu (potažmo poskytnutí kopie spisu), neboť tento postup je komplexně upraven ve správním řádu. Poskytnutí kopie celého správního spisu judikatura postavila naroveň nahlížení do spisu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2012 č. j. 7 Ans 18/2012-23). Oproti dřívější právní úpravě byl tento závěr vysloven již k aktuální úpravě nahlížení do správního spisu dle ust. § 38 správního řádu. Ten na rozdíl od dřívější úpravy výslovně stanoví, že nahlížení do spisu zahrnuje rovněž pořízení kopie spisu nebo jeho části. I pokud se žádost týká nikoliv kompletního spisu, ale „jen“ jeho podstatné části, stále obsahově jde o nahlížení do spisu, a míru konkrétnosti označení v žádosti požadovaných dokumentů již není třeba zkoumat. Dle rozsudku NSS ze dne 24. 9. 2020, č. j. 8 As 51/2019-39: *„Přestože tedy krajský soud do určité míry modifikoval závěry žalovaného týkající se možnosti domáhat se prostřednictvím informační žádosti zpřístupnění některých částí správního spisu, zcela ob stojí jeho závěr, podle něhož stěžovatel požadoval informace ze správního spisu v takovém rozsahu, v němž tak lze činit pouze prostřednictvím institutu nahlížení do spisu dle § 38 správního řádu. Tento závěr je navíc i v souladu s dosavadní judikaturou, která byla vymezena shora, přičemž zdejší soud neshledal důvod se od ní v nyní projednávané věci odchýlit.“* Každou žádost je totiž potřeba hodnotit dle jejího skutečného obsahu, přičemž žalobcova žádost (bez ohledu na to, že byla označena jako žádost o poskytnutí informace dle informačního zákona), je ve skutečnosti žádostí o nahlédnutí do spisu.
25. Vzhledem ke zjištěným skutečnostem lze tedy uzavřít, že v případě žalobce se nejednalo o žádost dle informačního zákona, nýbrž o nahlížení do spisu. V takovém případě tedy žalovaný postupoval správně, pokud prvostupňové rozhodnutí zrušil a řízení o žádosti o informace zastavil. Žalobce jako účastník řízení tak mohl a měl požádat o nahlížení do spisu.
26. Dále je tedy nutno zodpovědět otázku: může správní orgán bez toho, aniž by podatele vyzval, rozhodnout o odvolání po podatelem stanovené lhůtě pro jeho doplnění?

27. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 29. 6. 2021 odvolání, ve kterém specifikoval rozhodnutí, proti kterému jej podává a dále uvedl, že „*odvolání bude doplněno do 30 dnů z důvodu dovolené právního zástupce.*“
28. Předně soud k této otázce odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 4. 6. 1998, sp. zn. III. ÚS 308/97, že je především věcí toho, kdo takový opravný prostředek podal, aby si přiměřeným způsobem vytvořil situaci, aby mohlo být soudem v době rozhodování o něm přihlédnuto ke všemu, co v následném, a tedy opožděném, odůvodnění přednesl.
29. Jak vyplývá ze správního řádu, správní orgán při podání bez předepsaných náležitostí pomůže podateli vady odstranit (§ 37 odst. 3 správního řádu), tedy v tomto případě při zjištění, že jde o blanketní odvolání, měl žalovaný povinnost žalobce vyzvat. Je však nutno posoudit konkrétně nyní řešený případ. Soud již výše dospěl k závěru, že závěry žalovaného stran zrušení prvostupňového rozhodnutí byly správné, jelikož se v dané věci nejednalo o žádost o informace.
30. V nynějším případě tedy došlo na základě jiného názoru odvolacího orgánu ke zrušení prvostupňového rozhodnutí a zastavení řízení o žádosti o informace. Zdejší soud se s tímto postupem žalovaného ztotožnil. V tomto konkrétním případě tedy lze odhlédnout od povinnosti vyzvat k doplnění odvolání, neboť žalovaný, vzhledem k nezákonnosti prvostupňového rozhodnutí, by i přes doplnění odvolání ze strany žalobce byl nucen prvostupňové rozhodnutí zrušit a řízení zastavit.
31. Krajský soud proto uzavírá, že žalovaný dospěl ke správnému závěru, že se v případě žalobce jednalo o nahlížení do spisu a jelikož tato skutečnost založila nezákonnost prvostupňového rozhodnutí, postupoval žalovaný správně, pokud bez vyzvání žalobce k doplnění odvolání přistoupil ke zrušení nezákonného prvostupňového rozhodnutí a řízení o žádosti o informace zastavil.

VI. Závěr a náklady řízení

32. Soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu